

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 149/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ROYAL DEVELOPMENT – RSRD, zzpo**, Suľany 243, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 20Er/620/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/620/2017 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Žilina **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/620/2017 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré jej je Okresný súd Žilina **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Žilina **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 014,41 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 149/2026-19 z 11. marca 2026 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručení mu 23. januára 2026, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 20Er/620/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje tiež, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená podala 6. februára 2017 návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/152/2016 z 29. decembra 2016, ktorým bola povinnej [REDAKOVANÉ] uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke rozhodcovský poplatok za podaný odpor a vznesené námietky vo výške 1 716 eur. Okresný súd 9. júna 2017 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie pre vymożenie peňažného plnenia. Povinná podala u súdneho exekútora námietky, ktoré súdny exekútor 20. júla 2017 predložil na rozhodnutie okresnému súdu. V čase podania ústavnej sťažnosti o námietkach proti exekúcii ešte rozhodnuté nebolo.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietanie zbytočných prietahov v exekučnom konaní, keď o námietkach povinnej proti exekúcii nebolo rozhodnuté ani po viac ako 8 rokoch od začatia exekúcie. Túto dobu sťažovateľka považuje za neprimeranú a neakceptovateľnú. Nemajetkovú ujmu vidí okrem iného aj v pocitoch krivdy a neistoty spôsobených jej dlhodobou neschopnosťou súdu plynule pokračovať v konaní a včasne rozhodnúť vec vo vykonávacom konaní.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

4. Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprS/11/2026 z 29. januára 2026, o ktoré ho ústavný súd požiadal vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti (§ 56 ods. 6 posledná veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), pripojac chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v napadnutom konaní, konštatoval, že je nespochybniteľné, že exekučný súd v exekučnom konaní iniciovanom návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie o námietkach povinnej proti exekúcii podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku ani v primeranej lehote takémuto predmetu rozhodovania (na čom nič nemení ani dočasná procesná prekážka podľa § 168b ods. 1 a 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ale urobil tak až uznesením č. k. 20Er/620/2017-220 z 27. januára 2026. Z hľadiska posúdenia vzniku a rozsahu potenciálnej ujmy vzniknutej oprávnenému (sťažovateľke) v bezprostrednej príčinnej súvislosti s postupom exekučného súdu poukázal na to, že oprávnený (a práve v opakujúcich sa obdobiach nečinnosti súdu) nevyužil možnosť nápravy podaním sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi súdu a tiež na predmet exekúcie ako drobnej exekúcie pre vymożenie peňažného plnenia vo výške

1 716 eur. Rozhodnutie o opodstatnenosti ústavnej sťažnosti ponechal na ústavnom súde, osobitne však poukázal na to, že sťažovateľka iniciovala konanie na ústavnom súde v čase vykonávania zjavne posledných procesných úkonov exekučného súdu bezprostredne smerujúcich k dodatočnému rozhodnutiu.

5. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie okresného súdu sťažovateľke na repliku, lebo nevedlo k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, ústavný súd upustil od ústneho pojednávania (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

7. Predmetom konania pred ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu a jeho nečinnosťou v napadnutom exekučnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako oprávnená, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na zastavenie exekúcie.

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 381/2020, I. ÚS 304/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 167/2023), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

10. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci (obdobne ako v sťažovateľkinej veci sp. zn. III. ÚS 544/2025) konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 295/2021) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov. Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

12. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie, v ktorom dochádza k nútenému výkonu povinnosti na peňažné plnenie na základe exekučného titulu, tvorí štandardnú súčasť rozhodovania všeobecných súdov. Ústavný súd neidentifikoval žiaden prvok faktickej alebo právnej zložitosti veci.

13. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľku, možno konštatovať, že sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by zvýrazňovali dôležitosť a akútnosť rozhodnutia o jej nároku, okrem poukázania na pretrvávajúci stav jej právnej neistoty.

14. Čo sa týka samotného postupu okresného súdu, možno konštatovať, že po podaní námietok povinnej proti exekúcii zostal nečinný. Exekučný súd až v roku 2023 *ex offico* skúmal existenciu procesných podmienok exekučného konania a prípustnosti exekúcie z údajov verejného Obchodného vestníka. Čo sa týka insolvenčného konania povinnej, zaslal príslušné rozhodnutia sťažovateľke 31. mája 2023 a po zaslaní jej vyjadrenia 26. júna 2023 a stanoviska 28. júna 2023 sledoval stav konkurzného konania na majetok povinnej vedeného pod sp. zn. 9OdS/2/2023 a zistil, že medzičasom v OV č. 81/2023 z 27. apríla 2023 bolo zverejnené oznámenie správcu o skončení konania o návrhu na určenie splátkového kalendára podľa § 168a ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (z dôvodu, že dlžník v určenej lehote nezložil preddavok na paušálnu odmenu a paušálnu náhradu nevyhnutných nákladov spojených s vedením konania). Dňa 23. júla 2024 povinná doručila súdu vyjadrenie, ktorého rovnopis spolu s ďalšími podaniami exekučný súd 21. novembra 2025 dodatočne doručil sťažovateľke a jej rovnopis z 19. júna 2023 doručil povinnej. O svojom procesnom postupe upovedomil i súdneho exekútora, ktorý reagoval podaním z 3. decembra 2025. Následne doručil sťažovateľkino vyjadrenie vo veci samej z 3. decembra 2025 povinnej.

15. Zákonný sudca (po tom, čo sa vrátil z dovolenky čerpanej pred zánikom funkcie sudcu 31. januára 2026 z dôvodu odchodu do starobného dôchodku) rozhodol podľa priebežne pripravovaných podkladov (súčasne s rozhodnutím v exekučnej veci sp. zn. 33Er/619/2017, v ktorej priet'ahy sú predmetom konania na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 3290/2025, pozn.) uznesením č. k. 20Er/620/2017-220 z 27. januára 2026 a jeho jednotlivými výrokmi tak, že: I. námietky povinnej proti exekúcii zamietol, II. námietky povinnej proti trovám exekúcie zamietol, III. exekúciu vyhlásil za neprípustnú a v celom rozsahu zastavil, IV. povinnej náhradu trov exekučného konania v časti trov, ktoré jej vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, nepriznal s tým, že o trovách exekúcie vzniknutých poverenému súdnemu exekútorovi

a o trovách exekučného konania vzniknutých povinnej v zostávajúcej časti rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia vo výroku III o zastavení exekúcie (výrok V uznesenia) – proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie v citovanom výroku III, ktorým súd rozhodol o zastavení exekúcie ako neprípustnej podľa § 57 ods.1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku (§ 58 ods. 5 Exekučného poriadku). Písomné vyhotovenie citovaného uznesenia sudca 27. januára 2026 vložil do elektronického registra súdu a podpísal, s pokynom asistentke z toho istého dňa na jeho doručenie účastníkom exekučného konania a súdnemu exekútorovi.

16. Vyhodnotením všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu poznamenaného viac ako šesť rokov trvajúcou absolútnou nečinnosťou a ďalšie viac ako dva roky sporadickou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v tomto postupe došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

17. I keď po podaní ústavnej sťažnosti došlo k rozhodnutiu okresného súdu v časti konania o námietkach povinnej a vyhlásení exekúcie za neprípustnú, napadnuté konanie zatiaľ nie je právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu uložil príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 eur, domnievajúc sa, že jej naň vzniklo právo, lebo sa stala obeťou súdnej svojvôle, keď je nezákonným postupom v rámci súdneho konania bránené vo výkone jeho exekučných nárokov.

19. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu namietaného porušenia (I. ÚS 257/08, IV. ÚS 302/2020, III. ÚS 189/2023), nie získanie iného majetkového prospechu. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade napriek počtu ústavných sťažností založených na rozhodcovských rozhodnutiach a na ne nadväzujúcich exekučných konaní (doteraz 9) je priznanie finančného zadosťučinenia v danej veci na mieste vzhľadom na to, že ani v takýchto prípadoch nie je možné, aby súdy takú dlhú dobu nekonali.

20. Ústavný súd zobral do úvahy dĺžku konštatovanej nečinnosti okresného súdu, predmet a charakter posudzovaného konania vrátane vymáhanej sumy, ako aj jeho význam pre sťažovateľku. Tiež zohľadnil skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bolo už okresným súdom rozhodnuté, ako aj skutočnosť, že až do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľka sama neurgovala na exekučnom súde rozhodnutie vo veci, čo nesvedčí v prospech záveru o intenzívnom pociťovaní právnej neistoty vo vzťahu k rozhodnutiu o jej nároku, ňou tvrdenom „*pocite obrovskej frustrácie a strate viery v spravodlivosť*“. Považoval priznanie sumy 1 000 eur za primerané konkrétnym

okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadostučinenia návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

21. Hoci ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že advokát JUDr. Peter Bartoš ako právny zástupca nielen sťažovateľky, ale aj iných subjektov, podal na ústavnom súde v súvislosti s rozhodcovskými konaniami, resp. rozhodcovskými rozsudkami (vydanými bývalým Rozhodcovským súdom Royal Development – RSRD, zzpo a *ad hoc* rozhodcom Ing. Milošom Valachom) značné množstvo ústavných sťažností podobného alebo až rovnakého obsahu (vyše 50), zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky v podobe spolu viac ako 8-ročnej nečinnosti odôvodňuje, aby mu okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde úplne nahradil trovy konania, ktoré mu zo zastúpenia advokátom vznikli (bod 4 výroku tohto nálezu).

22. Trovy konania pozostávajú z odmeny a ďalších náhrad advokáta v celkovej výške 1 014,41 eur s DPH, ktoré boli určené podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); odmena podľa § 11 ods. 3 vyhlášky za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2026 á 396,50 eur, a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti; náhrada podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 2 x 15,86 eur; DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky 189,72 eur].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu